

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIII. Núm. 676

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

18 agost 1934

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

UNA NOTA D'OPTIMISME

La pedagogia catòlica

Durant la setmana que acabem de passar ha tingut lloc en la nostra ciutat l'Assemblea anyal de la "Federació Catalana de l'Ensenyament lliure", reunió de caràcter tècnic i pedagògic, que s'ha vist enormement concorreguda. La premsa diària n'ha publicat llargues ressenyes i les ponències formulades i aprovades han estat interessantíssimes.

Cal tenir en compte, a més, que l'Assemblea pedagògica ha constituït el final i clausura del Curs d'estiu, que ja fa dos anys que organitza la Federació i que cada vegada es veu més estimat pel professorat catòlic, que hi troba tots els avenços pedagògics amb els quals pot enriquir i millorar les seves escoles. Els noms més prestigiosos de la pedagogia a Catalunya han actuat de professors del Curs, i ha arribat l'assistència de professors-alumnes fins a la xifra esperançadora de dos-cents en algunes de les seves lliçons i pràctiques.

La Federació Catalana de l'Ensenyament lliure és ja avui una entitat forta, robusta, perquè aplega més de quatre-centes mutualitats escolars, totes elles emparades per la institució i defensades en el seu fur escolar davant les escomeses de la legislació sectària i de l'atac fatal del neutralisme i del laïcisme escolars. Però la Federació no en té prou amb això; aspira, no solament a conservar l'ensenyament catòlic dins les respectives institucions, sinó a facilitar-li tots aquells avenços i aquella formació que la moderna pedagogia i les ciències i corrents d'avui li exigeixen si vol fer front a les institucions cada dia més ben dotades creades pels organismes públics. La Federació aspira a què les nostres institucions escolars i pedagògiques siguin, no solament cercades per tothom pel seu esperit i per la seva ensenyança catòlica (primera raó d'ésser, és clar, de la pròpia Federació), sinó que vol també que calgui a tothom cercar l'escola catòlica perquè sigui la més

ben organitzada, la més excellentment dotada i la més avançada en tots els progressos sans i acceptables de l'escolarisme modern.

I aspira a més, encara; aspira a traçar directrius i normes tècniques en el món de l'ensenyament, essent-ne bona prova l'atenció que durant l'última Assemblea ha prestat als problemes de la formació del caràcter dels infants i, sobretot, a la necessitat de caracteritzar d'un cop per a sempre la nostra destenyida i insubstancial ensenyança de segon grau.

¿Qui no ajudarà la tasca de la benemèrita entitat, seriosa en la seva manera d'obrar, ferma en la seva organització i portada per elements l'única aspiració dels quals és la de millorar el que tenim, després de conservar-ho i fer-ho créixer?

Avui la Federació és un arbre fort; però és jove encara; cal, per tant, enrobustir-la més a fi que els vents i tramuntanes de tots els horitzons que damunt d'ella es poden descarregar no la facin trontollar en la seva comesa, paral·lela a la d'altres institucions també admirables i ben fructíferes com el mateix Comitè Diocesà de l'Escola Catòlica i l'Associació de Pares de família, que desenrotllen la seva vida en aquest camp ubèrrim i sempre massa poc conreat de l'ensenyament catòlic, contra el qual van avui totes les escomeses dels sectaris i tota la bava del laïcisme imperant en les esferes de l'Estat.

Destaquem, doncs, aquesta nota optimista amb què hem tancat la setmana última, més d'apreciar perquè es produeix en plena canícula durant la qual sembla que tothom tingui dret a suspendre les seves activitats, tot i la gravetat dels moments que travessem.

L'ull vigilant de la Federació ens ha proporcionat unes hores d'esplai i ha vingut a enfortir les nostres esperances per al demà.

De com no és tot u partir-se el pa o partir-se la gana

PER JORDI ARNAU

Un piset del carrer de l'Arc de Sant Vicenç, tocant el de Moncada, en una casa que pel cap baix té tres centúries. S'hi puja per una escaleta rònega; el piset per això és endreçat i clar. Déu n'hi do. Allí hi viu un matrimoni i dos xavalets. Simó i Magdalena es diuen els pares. No deixarien el piset per res del món; Simó hi va néixer i això que ja té quaranta anys, en fa deu que va enterrar el pare i la mare un darrera l'altre i en fa nou que s'hi va casar. Ara digueu-me si no han de tenir al pis una afecció per l'estil de la que té qualsevol hereu a la seva casa pairal. Els pares hi havien entrat pagant quinze pessetes al mes que de mica en mica s'han tornat trenta pessetes que en paguen ara. Després de tot el propietari no té mala entranya i, si alguna vegada per mor del mal temps els llogaters s'han endarrerit de tres o quatre mesos, ha fet com qui no se n'adona. Això sí; amb en Simó i la Magdalena s'hi pot comptar; quan poden paguen i quan no poden fan els impossibles per pagar, i això que el pis menja com un fill més.

— Magdalena, demà és dia de magre.

— No pot ser; si és diumenge i no n'hi ha cap que sigui dia de magre.

— Encara que sigui diumenge; i no sols demà, sinó també demà passat i l'altre, fins que Déu vulgui.

— Explica't més bé, Simó, que no t'entenc.

— Prou que t'ho diré. La graneria on faig de mosso s'ha traspasat i l'amo nou ja té la seva gent de confiança i m'ha dit que no m'havia de menester. Ventura, encara, que m'ha pagat quinze dies, gràcies a Déu, i tenim assegurat el lloguer del pis pel mes que va a començar.

— Valga'ns Déu! D'ençà que som casats no t'havies trobat sense feina.

— Feia vint anys que treballava a la mateixa casa.

— I semblava una casa forta càn Colom.

— Sí; però el senyor Colom s'ha anat fent vell. Cap dels seus fills vol ser graner i ell ja no es veia amb cor de seguir. Vet-ho-aquí tot. I no et pensis, que ha fet tot el que ha sabut perquè jo em quedés a la casa; però les seves recomanacions per res no han servit.

— No t'espantis, Simó; Déu tanca una porta i n'obre una altra. Ja tinc un pensament fet. Jo a les tardes me n'aniré a fer feines a cà la marquesa del carrer de Montcada, i, en havent acabat, passaré per Santa Maria a encomanar-te a Sant Pancràs que et doni feina del teu braç. Tu mentrestant tindràs compte dels nois. I els matins jo em cuidaré de casa

i tu aniràs a cercar feina. Ja veuràs com no passaràs gaires dies en vaga. No t'espantis, Simó, no t'espantis.

— Com m'he d'espantar amb una dona com tu, capaç de treure'm de tot mal pas.

— Mentre Déu ens doni salut, rai! La pobra veïna del terrat! Aquesta sí que està en situació ben apurada.

— Qui, la Maria?

— Ella! Ella! Tu ja saps com va quedar sense fills, sola amb el seu nét de dos anys. És clar que demanant a la porta de Santa Maria va fent la *piu piu*; ara, però, ha agafat una mala marfuga que no sé pas si en sortirà. Si no fos el senyor rector i alguna ànima bona i aquelles monges de la plaça de Medinaceli, no sé què fora d'ella. Tothom diu, però, que no en sortirà d'aquesta.

— Puja-li alguna cosa, pobre Maria. Jo ja m'he fet el pensament de passar uns dies magres i no menjaré gaire. Ara tu, que hauràs de treballar, ja és altra cosa.

— Jo? Amb un tros de pa i un tomàtec sense amarnir ja dino si convé.

— No fem coses, noia. La salut és el primer de tot i costa poc de perdre, i quan no es té llavors se sap el que val.

Vuit dies de vagar pel pobre Simó.

Vuit dies de treball fort per la pobra Magdalena.

I la vella Maria, la del terrat, cada dia de mal en pitjor.

El dia novè després d'aquest diàleg la vella Maria es va cansar de viure, i Déu l'hagi perdonada! Precisament mentre la Magdalena era a la seva feina a cà la marquesa.

En Simó va agafar d'un braçat el petit nét de la vella Maria i se'l va emportar a casa seva, li va donar una llesca de pa amb tomàtec i el va posar al llit d'un dels seus fills. El pobret, passada la gana, va agafar un son d'allò més fort. En Simó es va rascar el cap, va caminar tres passes ençà i tres passes enllà del menjadoret (no donava per més), va tancar els fills a la cuina i va sortir de casa. Només va estar fora una hora justa. Quan va tornar, la seva dona no havia encara arribat. El petitó foraster encara dormia. Els dos nois eren a la cuina jugant amb uns pots de liauna. Ell va començar a donar voltes pel pis com un animal engabiat. Es veia que estava frisos. Mai no s'havia adonat que la Magdalena arribés tan tard. Després de molt esperar li va sentir que pujava l'escaleta, va obrir la porta i la va sortir a rebre.

BIOSER FORTIFICA

— Entra, Magdalena, entra, que t'he de dir una cosa.

— Bona o dolenta?

— De tot, filla, de tot; com totes les coses d'aquest món. Comencem per la bona. Ja tinc feina.

— De què? A on?

— De mosso de graneria a la mateixa casa on treballava. Ahir va anar-se'n al poble el que hi havia; ha heretat un tros de terra. I amb un duro més cada setmana, m'ha dit.

— I la dolenta?

— Que s'ha mort la Maria del terrat, la pobra, i que el nen ha quedat sense qui l'emparés. Pobret!

— Pobret!

— La monja ha dit que avui vetllaria l'àvia i el nét i que demà es faran les diligències per fer-lo entrar a la Santa Casa.

— Pobret!

— Pobret!

— Si no fóssim tan pobres!

— Què vols dir?

— Que si no fos que tu has de treballar tant per mantenir-nos a tots et diria si ens el quedéssim.

— Ja el tens aquí; no gosava a dir-t'ho.

I obrint la porta de la cambreta amb un gest de triomf li va ensenyar la criatura, que encara dormia, i Magdalena exclamà:

— Ai el meu fillet!

— A poc a poc, Magdalena; no diguis el meu fillet, sinó el nostre fillet, i no faig esment encara que jo li he dat abans que tu la primera prova de paternitat.

— No renyirém; tu has tingut una bona idea i jo la faig meva.

* * *

L'endemà, darrera el fèretre de Maria sortia la monja que havia vetllat el cadàver. En Simó presidia el dol. La monja va entrar una estona al pis per parlar quatre paraules amb la Magdalena.

— I el nen què?

— Miri, ara és nostre si ningú no ens el reclama amb millor dret, i a fe que ho sentiria.

— No és possible, amb el dot que porta a sobre. Jo havia pensat que no fóra difícil col·locar-lo a l'hospici. Té millor dret que ningú.

— Pobret! Si Déu ens ajuda, a casa el mateix menjarem quatre que cinc.

— Ho dic per la responsabilitat i la càrrega que es posen a sobre. Penso jo que no sou pas rics, vosaltres.

— És precisament per això. Un ric s'hi miraria molt perquè amb ell s'hauria de partir el pa i els diners; però nosaltres, per partir-nos la gana i la pobresa no ens hi mirem de bon tros tant. I Déu ens ajudarà, germana, Déu ens ajudarà.

Carles Marx a Toledo

PER R. RUCABADO

Per a trametre íntegrament als meus lectors la impressió del contrast que el present epígraf expressa, em caldria realitzar un *tour de force* artístic. Em caldria en poques ratlles comunicar l'admiració, la sorpresa profunda, la suspensió d'ànim que la visita de la Catedral de Toledo dóna a l'home d'esperit. És un dels temples màxims de la cristiandat, i sincerament declaro que és més poderosa la sensació que la del monestir de l'Escorial. El monestir que en la serra olorosa de pins sanitosos i alsines i roures, ambient de salut, bastí Felip II petrifica en porcions gegantines un moment, el culminant de l'Espanya del Renaixement. Però Toledo — el record més viu i més formidable del meu ràpid viatge — no immobilitza un moment, sinó segles sencers i tots els segles d'Espanya, i la impressió d'història superposada, concentrada, acumulada, dramàtica i tràgica (tràgica en el noble sentit del terme, no en les aplicacions incendiàries i motinesques que hem hagut recentment de donar-li) que m'ha fet és de les més fortes que he rebut en la meua vida. ¡Quants esplors s'acumulen allí! La civilització visigòtica, la civilització aràbiga, tota la Reconquesta, les arts cristianes en contacte de frontera amb les arts i les tècniques aràbigues, el gòtic castellà en sa plenitud, la riquesa fantàstica d'aquella església on els junts de les pedres fins a la màxima altura de les voltes són resseguits en or, on les reixes hagueren d'ésser pintades de negre durant una invasió per tal que no es veiés que eren d'argent, on hi han mantells brodats amb dotzenes de mils perles i manuscrits miniats amb milers de pans d'or, on la traça admirable dels orfe-

bres i metallistes fa reixes y calats i filigranes d'impossible imitar, on el sòl de l'església està enllosat amb les *laudes* de bronze dels arquebisbes-cardenals, on els cardenals es toquen i omplen el temps i la ciutat tal com a Roma els papes, on els reis de Castella són enterrats per dinasties (*Reyes Nuevos, Reyes Viejos*), on els altars bastits pels Reis Catòlics, testimonis del final de la Reconquesta, són decorats amb els escuts i les àligues bicèfals de l'emperador Carles V, on, per fi, encara les arts barroques afegeixen nous incansables esplors al monument i el *Transparent* de Tomé fa davallar clarors noves a les naus i les serenes pintures de Bayeu afegeixen gràcia i llum nova també a les voltes i finestres del claustre, i tot això encèn l'ànima per dins. I vet aquí que sortint del claustre i eixint al carrer, ple el pensament de tant art i de tanta història, penjada la ment i el cor en les esferes de la bellesa i de la filosofia històrica amb les seves glòries i amb els seus problemes — jo em trobava a Toledo portant encara a la roba pòls de Tarragona, vista feia pocs dies, — vet aquí que el carrer, estret com tots, que volta la catedral amb edificis dignes d'ella, el palau Arquebisbal i altres casals il·lustres, mostrava en una placa en front mateix d'una de les famoses portalades de la Seu, aquest rètol, simple com un renec o una bufetada: "*Calle de Carlos Marx*".

Res no podia sorprendre'm en sortir de la Seu de Toledo i tombar per aquells carrerons i cantonades tan aptes als paranys. Per aquesta elevació que dóna la visió intensa de les coses antigues i que suspèn realment la noció del temps, no m'hauria sorprès tro-

bar-me amb un escamot de moros lluitant amb les mainades d'Alfons VI, amb un seguici dels reis visigots d'empedrada corona, o de vells bisbes acudint al concili, o amb la llitera del cardenal Mendoza o del cardenal Tavera, voltada de nombrós estol de patges, amb les baralles entre partidaris de D. Álvaro de Luna i partidaris de D. Joan II, entre els vassalls de D. Pedro el Cruel i el de D. Enric de Trastámara, o amb el jueu D. Simuel arrossegat presoner, o amb els comuners de Donya Maria Pacheco pujant al alcàsser assetjat pels imperials, o amb Domenico Theotocópuli passant amb cavallers que ell retratà, o amb D. Miguel de Cervantes cercant amb els seus amics la "Posada del Sevillano". Res d'això no podia sorprendre'm en eixir de la Catedral de Toledo. La sorpresa impensada fou que em sortissin de frascantó els socialistes.

Perquè el nom de Carles Marx clavat a un carrer de Toledo, front per front de la Catedral perquè la intenció fos més crua, equivalia a una blasfèmia contra tot allò que a Toledo hom admirava. La història humana és la crònica de les lluites pacífiques o cruentes entre els homes per les seves diferències, races, religions, ideals polítics, temperaments personals i també interessos. Tant com és més sagrada la causa de les lluites és tant més noble i gloriós el record, i aquesta glòria és l'esplendor de la història humana. Museu esplèndid, crònica àuria, epopeia en pàgines de pedra, metall i or, és Toledo sencera, però els socialistes neguen la glòria i reneguen de la història, i la evocació llòbrega de Carles Marx significava allí, amb contrast més punyent que en altres llocs, la violència inhumana del materialisme filosòfic que nega la religió, nega l'idealisme, nega la pàtria, nega les tradicions, nega els mateixos ideals polítics i fins el mateix geni personal i ho redueix tot a lluita material per interessos de classe, a lluita fatal i necessària, sense glòria perquè és sense ideal, lluita zoològica com és la lluita entre les espècies animals. El nom de Carles Marx en front de la Seu de Toledo, no sols era l'insult contra Toledo, sinó un insult contra la humanitat.

Succeeix de vegades que quan un va a descompartir dos que es barallen, s'uneixen els contrincants de sobte contra el pacífic mitjancer, i molt més encara sentiran l'impuls d'unir-se els qui es combaten quan algú insulta i ofèn les dues parts alhora. Vista la intenció dels qui posaren el nom sinistre i estranger de Marx al peu mateix de la Seu toledana, jo veia de seguida unir-se en esperit tots aquells que la meua legítima fantasia havia vist lluitar moments abans evocant les seculars escenes. Cristians i moros, romans i visigots, partidaris de les diverses faccions castellanques, musulmans i fidels, comuners i imperials, espanyols i francesos, cristians i jueus, partidaris de la primacia de Toledo i partidaris de la primacia de Tarraco, centralistes i regionalistes, militaristes i demòcrates, tots ajuntant-se per vindicar el comú insult, tots plegats contra el nom que els injuriava a tots. Perquè en un sentit o en altre tots s'han batut per la religió, per la pàtria, per les tradicions i els ideals. I Carles Marx ve a dir que no hi ha religió, ni pàtria, ni tradicions, ni ideals en l'home.

Perquè el nom de Carles Marx i la seva doctrina són la guerra a la humanitat presa en conjunt, talment com si l'insult vingués d'un altre planeta. Els socialistes declaren la guerra als *burgesos*, però fan

cabre en la designació de *burgesos* tots els homes, perquè tots els homes tenen religió, tots els homes tenen pàtria, tots els homes tenen família i tots estimen la propietat, i tots els homes tenen ideals superiors, ço que els socialistes neguen i reneguen, perquè per ells no hi ha altra vida ni hi ha esperit ni pensament, tot és matèria pura. I la dèria llur i el seu mètode és que els socialistes se sentin estranys i estrangers allà on viuen i allà on han nascut, fent la unió dels proletaris, dels estrangers a totes les pàtries, dels antinacionals, estrangers a totes les nacions, estranys a la història i a les tradicions de cadascuna d'elles, sentint-se i fent que els seus adeptes se sentin antifrancesos a França, antialemans a Alemanya, antiespanyols a Espanya, anticatalans a Catalunya, antitoledans a Toledo.

I antihumans a tot arreu. Antihumans, enemics de la societat humana civilitzada. Per això llur divisa i llur mètode i llur arma és la vaga, que és la negació del deure i del mèrit humà, del esforç personal i de la solidaritat humana, car depèn la societat del treball de tots. Poques passes havia donat després de vist el rètol incoherent i detonant, i a una placeta trobí un grup de guàrdies d'assalt. — Com, ¿guàrdies d'assalt a Toledo? — vaig preguntar al guia. — Sí, ja fa setmanes que hi són, i sort d'ells. ¿Que no ha sentit parlar de la vaga dels camperols? — Té raó, allà on als murs hi ha el nom de Carles Marx, ha d'haver-hi la força pública al carrer. Allà on s'honora la revolució, la força pública ha d'imposar l'ordre. Allà on s'aixeca la bandera de la vaga — i el nom de Carles Marx no vol dir altra cosa que vaga i vaga general — la força ha d'ésser mobilitzada en defensa del treball, indispensable als individus, a les ciutats i a les nacions, indispensable a la humanitat.

La vaga de camperols! Jo mateix havia arribat a oblidar-la. Quan aquí vaig escriure l'article "*Els segadors socialistes*" fa un mes i mig, no pensava que anés jo a raure a l'escena mateixa del conflicte. Però jo havia vist pels secans d'Aragó, pels dilatats secans de Castella on el sembrat alterna amb l'estepa i en res no es diferencia de color, nu d'arbres i de cases el conreu tant com el desert, alegrar una mica la tristor d'aquells plans de la *meseta*, les colles dels segadors, dels batedors, de les espigolaires, i les garberes i els munts de palla ingents, d'una collita excepcionalment prospera, el "*cosechón*" d'enguany, el bé de Déu, de la Providència compassiva. Així, doncs, no poguí estar-me de replicar al guia: — ¿La vaga? Qui hi pensa! Si tots els camps s'acaben de segar i estan plens de treballadors i arreu baten i esventen i hi ha pertot arreu uns pilots de gra que encanten. — Sí, però gràcies als guàrdies d'assalt, que han imposat la llei. Per l'energia de l'autoritat en aquesta vaga que començava, no ha succeït ço de la collita de l'oliva, que surgí el conflicte al moment de començar-la, i el fruit s'estigué tres mesos a l'arbre, i la pèrdua fou enorme per a tothom.

A la tarda, de retorn a Madrid, encara més ple de sensacions de Toledo, vaig fixar més l'atenció en els camperols, homes i dones, bellugant-se en els rostolls de tija llarga, que donen als camps segats l'aspecte d'un vellut d'or pallid. Màquines segadores, màquines batedores arreu, garberes descomunals, piles de gra garbellat, gegantines piràmides de palla. Però tota aquesta animació i tota aquesta benedicció emmarcades dins el quadre d'indeleble tristesa (tristesa als meus ulls de català, plens de la fron-

dosa voluptat, de la verdor gemada del Priorat i el Camp de Tarragona). Ni un arbre allí, fora els de la carretera, o llevat d'alguna migrada clapa d'oliveres. Ni una casa, allunyades l'una de l'altra les poblacions, seques també i amb aigua escassa, testimonis les cues prop de la font. Illescas, Yuncos, Olias del Rey, Villaverde, Getafe... I el sol de juliol queia com al desert, i per les finestres de l'autocar entraven bafarades sufocadores. Aquells dies marcaven els termòmetres de Madrid 39° a la nit i 51° al sol del migdia, i amb aquell sol i aquella xardor i aquella sequedat, no hi havia vaga en els camps, i aquells segadors, aquells camperols *treballaven*.

Una admiració nova i una lliçó, que es completava i s'engranava amb les meditacions del matí, em féu retre homenatge a aquells braus segadors de Castella, a aquells *segadors no socialistes* que collien l'espiga madura malgrat la força del sol damunt els seus caps, malgrat la força del marxisme damunt les seves orelles. No va ésser sols la guàrdia d'assalt ni sola l'energia del govern que assegurà el treball dels camps, la sega i la collita. Quelcom més fort i de tensió més alta decidia les voluntats a l'àrdua i feixuga tasca: el pes de la consciència damunt de les ànimes, el pes del deure damunt del cor honorat. Carles Marx, el diable de la vaga, fugia escuat dels camps de blat i d'ordi.

Un mateix homenatge embolcallava la meua adhesió als forjadors, orfèvres i escultors toledans, anònims gairebé tots ells, car ni de la Seu mateixa no se sap ben bé qui fou el constructor, i els camperols anònims igualment, que suaven pel pa de cada dia. Treball igualment abnegat, igualment sacrificat, igualment social, treball de l'artista per al bell ofici, treball de pagès pel nostre pa, treball tot per al pròxim i per amor de Déu, treball humà que confon el deure religiós i l'imperatiu de consciència social, treball que el socialisme obstrueix i maleeix, treball que Déu beneeix i santifica.

Anant per tren a Madrid per les planúries d'Aragó ja m'havien fet meditar aquelles casetes de guardes ferroviàries, que no tenen altra designació que la cota kilomètrica, Km. 257. Km. 340... Allí, a llarga distància de poblat viu un treballador amb consciència del deure i la seva família, guardant el pas a nivell o el punt estratègic de la via, i així mateix els caps

de les estacions solitàries, enmig de desert, on solament els trens correus i mixtos s'aturen. Jo pensava:— Sense l'adhesió profunda, conscient, religiosa, d'aquesta gent al seu treball i al seu lloc, al seu kilòmetre, a la seva caseta o a la seva estació d'infima categoria, no hi hauria ordre general, no hi hauria servei ferroviari possible, no hi hauria, per aquest costat ordre social. No hi hauria vida social possible, quan tants serveis humans, cada dia més, exigeixen servidors abnegats, humils, adherits a la feina, treballant per deure religiós, o militar si voleu, treballant per amor de Déu, treballadors de cor, per als quals la paraula *vaga* espetega a les orelles com un pecat o una blasfèmia.

I l'ensenyança del nostre Prat de la Riba s'engranava amb això: "El compliment constant del deure, a cada moment, a cada hora, cada dia, un any darrera un altre, quietament, obscurament, en les coses modestes, en les humils, en les feines de cada dia a casa, a l'escola, a la professió, en el treball, és el gran heroisme, i l'heroisme fecund i profitós que eleva els pobles a les altures d'imperi." Heroisme—afegim nosaltres—que eleva els individus a les altures del cel. Sense aquest heroisme no es fan catedrals, ni es fan joies, ni obres d'art, ni corren els trens... ni podríem menjar el nostre pa de cada dia, perquè amb el nom i l'esperit de Carles Marx no hi haurien sembradors per sembrar, ni segadors per collir, ni batedors per batre, ni moliners per a moldre el gra, ni forners per a pastar la farina (1).

(1) Sense que això vulgui dir acceptar com a bones totes les formes i condicions actuals del treball, perquè tant com és de cristià adherir-se al treball de cada dia és també de cristià cercar la perfecció i la millora en tots sentits per a un mateix i per als altres, però cercar-la *cristianament*, i no pels camins de Carles Marx. L'emoció dels pagesos de Castella fent les feines del camp, heroicament, sota un sol de desert, suscitava també una altra sensació que es traduïa en un desig vehementíssim: ¡Arbres i aigua per als camps de Castella! Però l'aigua que convé que amoreixi aquells secans que alternen amb l'estepa, i els arbres que convé que ombregin i alegrin aquells plans desolats, no seran pas els vaguistes de Carles Marx els qui els portaran. Al contrari, quan ànimes cristianes canalitzin l'aigua o plantin l'arbreda, ells seran allí per a destorbar-ho amb la vaga o destruir-ho amb la revolució. Pel camí vaig saber que un planter de 4 ó 5.000 arbres replantats a l'Aragó fou bàrbarament tallat pels revolucionaris.

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

CATALUNYA SOCIAL?

Els obrers en atur forçós a casa nostra

PER JOSEP M. GICH

Entre els problemes socials del món, el de l'atur forçós segueix en primer rengle. Comprenem que el tractar d'aquesta qüestió amb la insistència a què li dóna dret la seva importància, resulta un xic fatigós per als lectors. Però són tan greus els termes del problema que mai no serà sobrer l'interès que li dediquem.

Perquè no solament és la quantitat de gent sense feina el que fa estudiar la qüestió sense interrupció de cap mena, sinó el caràcter mateix del problema, que el fa rebel a totes les solucions de caràcter normal i a totes les mesures de caràcter extraordinari adoptades pels Estats. Després de les experiències de la dictadura econòmica nord-americana, amb els seus famosos Codis de treball, ¿qui hauria dit que el nombre d'aturats havia d'ésser avui superior, en aquell país, al nombre de l'any passat? I, ¿qui podia arribar a sospitar que les mesures de la Dictadura italiana no haguessin arribat enlloc per a la solució del problema, fins al punt que Mussolini hagi declarat darrerament, davant la pròpia experiència, que no hi veu altre remei que l'adopció, amb caràcter internacional, de la setmana de quaranta hores, ara ajornada a Ginebra, però sempre defensada per l'Estat i per tots els elements representatius d'Itàlia a l'Oficina Internacional del Treball? Mai no havia aparegut un problema social de tanta envergadura com aquest, ni tan resistent a tots els tractaments. I mai no s'havia plantejat un problema que fes tan difícil la situació del món com el de l'atur forçós, que esgota tots els mitjans econòmics dels Estats sense arribar ni tan sols a un començament de solució. És veritat que mai no havíem vist tampoc un desballestament econòmic com el portat per la guerra del 1914-1918...

* * *

Les xifres oficials, a Espanya, donen un optimisme relatiu. El mes d'abril passat, el nombre de parats era de 703.814; i el mes de juny ha quedat reduït a 483.894. Però no fem arribar massa amunt el nostre bon desig que les coses vagin seguint així. La reducció de la xifra és deguda únicament a l'època en què ens trobem de feina al camp i al fet que les collites són abundoses a la major part de regions de la Península, sobretot a les regions bladeres i vinícoles. L'explicació ens la donen, també numèricament, les dades oficials que, en fixar els parats per professions, assenyalen 425.412 obrers en atur en el ram agrícola i forestal al mes d'abril, i redueixen aquesta xifra a la de 226.523 el mes de juny prop passat. Així tenim explicat com, essent el nombre de sense-feina de 639.198 el mes de maig, baixi en més de 200.000 el mes següent. Si haguéssim de considerar el problema sota el punt de vista industrial, altra fóra la nostra desillusió davant l'estat de gravíssima crisi en què es troben moltes indústries de la nostra Catalunya, sobretot les dues principals: la tèxtil i la metallúrgica. Llavors sí que, a desgrat de les dades oficials, hauríem de deduir que només les feines del camp poden constituir la causa de la baixa actual del nombre de parats forçosos.

Però, ¿per quina raó no es té en compte el problema del camp quan es tracta de fixar les bases de

solució de la qüestió de l'atur? ¿No valdria la pena de fixar-nos en aquesta realitat, que pot arribar a fer oscillar el nostre problema de l'atur en xifres compreses entre la seva totalitat i una tercera part?

En conseqüència, quan, a l'octubre, les feines de la collita es trobin en plena baixa, haurem de veure altra vegada com el termòmetre oficial — que no reflecteix massa la realitat del cas — torna a les seves posicions d'alça i com l'atur forçós torna a inquietar d'una manera alarmant els nostres homes de govern més que durant el temps passat. Llavors serà el moment que les grans obres públiques hauran ja pogut trobar el seu pla general adient i reproductiu, car des de l'aprovació de l'última llei per les Corts de Madrid fins a la tardor hi haurà hagut el temps necessari per arribar a estructurar-lo i posar-lo en pràctica.

En definitiva, les obres públiques han estat fins ara la solució única a tot el món, i a casa nostra ho haurien d'ésser encara més, tenint en compte que els rams de construcció, de metallúrgia, de siderúrgia i de mineria poden dependre en part de les obres que l'Estat pugui posar en marxa. Aprovada la llei el mes de juny, els tres mesos d'estiu poden oferir avinentesa d'estudi, preparació i arranjament de pressupost per tal de començar les obres en plena tardor, quan les feines del camp vagin a la davallada en totes les comarques d'Espanya.

* * *

Al costat de les obres públiques que han d'absorbir gran part de l'exèrcit de parats caldrà recordar sempre, però, el remei respecte a aquells que, tot i això, no treballaran. Els cinquanta milions destinats a obres per la llei contra l'atur forçós votada per les Corts, no hauran tampoc de constituir la solució del problema; no podran passar de l'alleujament dels seus termes. Caldrà no oblidar, doncs, el subsidi als obrers en atur. I per això el Govern compta amb la *Caixa Nacional contra l'Atur forçós*, que ha de reportar molts beneficis en la seva comesa, però que hauria de portar-ne més si fos més coneguda, més estesa i més ben dotada.

Un milió de pessetes destinat a la Caixa, com disposa la llei esmentada, és ben poca cosa per a les necessitats de la institució. Però encara els seus beneficis són més petits si es té en compte com són d'escasses les entitats que volen gaudir-ne, en gran part per desconeixement i en gran part per manca de sentit social necessari per a arribar a constituir entitats mutuels que puguin participar d'aquells beneficis. I, si no, ¿quantes n'existeixen a Catalunya d'entitats que, tenint establert el subsidi mutual i voluntari contra l'atur, puguin participar de les bonificacions d'aquella Caixa? Poquíssimes. Caldria, doncs, estendre la seva propaganda i caldria, sobretot, infiltrar l'esperit social de manera que no tot es deixés a mans de l'Estat ni de la beneficència pública i privada.

Els obrers haurien d'ésser els primers interessats a establir les entitats mutuels necessàries contra l'atur; i els patrons, per moltes raons, però sobretot per la de justícia social, haurien d'ésser els iniciadors i fomentadors d'aquelles entitats. Llavors, el subsidi de la Caixa seria cosa fàcil d'obtenir, puix

que quan la seva marxa ascendent ho fes necessari, el Govern hauria de dotar-la millor del que ara ho està.

Amb tots aquests elements el problema de l'atur forçós deixaria d'ésser inquietant per a nosaltres. I si continuava existint, seria en proporcions tan petites que no haurien de constituir preocupació molt gran per a ningú. Ara que, per damunt de tot això, com hem dit i repetit a bastament, cal estroncar la font productora d'aquell atur, que és la crisi econòmica general del món, que entre nosaltres, a més a més, es troba agreujada per la manca d'atenció dels

Govern a les qüestions econòmiques, per la indisciplina social ara existent, cosa que porta aquesta manca de confiança que estronca els cabals dedicats al negoci, que retira el diners dels comptes-corrents a fi d'arrecerar-los en emissions del Deute de les Corporacions públiques i que encareix tots els nostres productes industrials i els fa difícil la sortida del magatzem.

La nostra economia, després de tot, ha demostrat ésser, tot i la seva migradesa, ben sòlida i disposada a resistir tots els contracops, que no han estat petits ni isolats, durant els tres anys últims sobretot!

El problema agrari

Tenim en realitat problema agrari a Catalunya? Ara el tenim, provocat per polítics i agitadors d'ofici. El teníem abans en alguna comarca catalana, i encara era un problema, no pas de reivindicacions socials, sinó més aviat provocat pels problemes bon xic artificiosos de l'egoisme d'alguna classe social que, com la dels rabassaires, interpretaven el contracte a la seva manera. Però això, com a màxim, es reduïa a les zones del Penedès i del Pla de Bages, encara amb més intensitat a la primera que a la segona.

Però arreu de Catalunya ¿qui havia sentit parlar de problema agrari? Si tot i els Decrets del senyor Ferran de los Rios quan fou Ministre de Justícia i les lleis de la Generalitat, encara fins fa poc, hi havia territoris que abarcaven mitges províncies i gairebé províncies senceres en els quals no s'havia plantejat un sol cas judicial de reivindicació. ¿Com es pot dir que tenim problema agrari a Catalunya, si tot i tenir el camí obert no es plantegen demandes?

Però convenia a certs interessos polítics que hi hagués problemes per a fer-los servir de suport electoral, i ara ja n'hi ha. En aquells mateixos territoris on no s'havia plantejat un sol cas de reivindicació (terres de l'Ebre, Priorat, gran part del Camp de Tarragona, etc.), ara ja n'hi ha centenars de presentades.

Però fins i tot per a fer-les presentar ha calgut destacar dirigents de les entitats de rabassaires (més polítiques que altra cosa) conjuminades amb l'Esquerra, portant demandes impreses, convocant els pagesos, fent-los emplenar els buits d'aquests mateixos impresos i fins presentant-les pel seu compte a les Junes Arbitrals.

¿Qui dirà, doncs, que un problema que s'ha de moure així és un problema viu a la nostra terra?

* * *

Què passarà ara? Les Junes Arbitrals aniran donant curs a les demandes, senyalant dia per als judicis, citant els propietaris, etc.

Els propietaris compareixeran davant la Junta. Alegaran que aquella Junta funciona il·legalment perquè el seu suport legal no és altre que la llei de Contractes de Conreu anul·lada pel Tribunal de Garanties, i provocaran la qüestió de manca de jurisdicció de la Junta. Aquesta no es donarà per entesa, i llavors els demandats hauran de formular el recurs d'inconstitucionalitat de la llei de contractes de conreu, recurs que escau perfectament en aquest cas, amb caràcter individual, i amb la suspensió del judici, s'haurà d'eleva consulta al Tribunal Suprem

de Justícia sobre l'admissió d'aquell recurs d'inconstitucionalitat.

¿Hi haurà algú que en aquestes condicions pugui suposar que el dictamen del Suprem de Justícia no ha d'ésser favorable a la interposició del recurs? No, certament. I el recurs davant el Tribunal de Garanties Constitucionals serà un fet. I quan el Tribunal es trobi amb el fet que aquells recursos hi fan cap a centenars i potser a milers, farà el mateix que ha fet ara amb els recursos del mateix caràcter interposats contra la llei dita de Conflictes del camp o llei petita: els acoblarà per a resoldre'ls d'un sol cop i amb la mateixa Sentència.

Com serà aquesta Sentència? Anul·lada la llei de Contractes de Conreu pel propi Tribunal és lògic que aquesta llei sigui anticonstitucional tant en el seu fons (efecte de dita anul·lació) com en la seva forma (efecte de l'aplicació que se li vol donar). I la Sentència del Tribunal de Garanties vindrà declarant inconstitucional la llei susdita per a cada cas, i la deixarà inservible per inaplicable als casos concrets els quals, augmentats en la proporció deguda, arribaran a constituir criteri general.

I la llei altre cop serà inaplicable.

* * *

Hi ha qui diu, però, que les Sentències del Tribunal de Garanties que vagin venint restaran també inaplicades.

Però nosaltres demanem: ¿hi ha algun país al món en què les Sentències dels Tribunals puguin córrer aquesta sort? Perquè, en tot cas, tant val això com declarar en fallida l'Administració de Justícia i restar els ciutadans desamparats de tots els drets. Això no pot ésser, ni hi pot haver govern digne del seu nom que ho consenti.

Mentrestant, els parcers s'hauran quedat el tant per cent de fruits que, preventivament, autoritza la llei (això quan, contra llei inclús, no se'ls hagin quedat tots); les Junes Arbitrals potser hauran dictat la seva Sentència en cada cas prescindint del recurs d'inconstitucionalitat, ja que les lleis signifiquen ben poca cosa per a certs ciutadans; i el cent-peus que amb tot això s'armí no tindrà fi ni compte.

Una xarxa tan greu de qüestions poden fins arribar a posar en perill moltes coses i fins poden incapacitar-nos per a governar-nos en la mida que ara se'ns permet.

Així és com els dirigents de la cosa pública poden arribar a posar en perill el règim autònom de Catalunya, ja que no hi ha règim polític possible si les Sentències dels Tribunals no tenen cap valor i si les lleis no es compleixen.

¿Han meditat bé les conseqüències els dirigents del govern d'ara a la Generalitat?

Moviment catòlic

Suïssa: Els catòlics suïssos i l'organització corporativa. — El comitè central de les organitzacions d'estudiants catòlics de Suïssa va preparar una jornada d'estudis sobre "l'organització corporativa". Aquesta jornada en la qual van prendre part, a més dels estudiants, professors d'universitat, polítics, secretaris de sindicats, etc., devia solucionar una sèrie de problemes d'ordre teòric i pràctic sobre l'organització corporativa. Seguint la ressenya feta pel periòdic de Lucerna "Vaterland" P. Jäggi de Solothurn que va iniciar els parlaments va declarar que l'ordre social i polític avui únicament pot organitzar-se sota el punt de mira corporatiu o marxista, tota vegada que el Liberalisme, com a competidor ideològic, ha quedat descartat del tot. El que no vulgui el marxisme ha de voler l'organització corporativa. El professor Chastonay de Berna va tractar dels principis filosòfico-socials de la ideologia de l'organització corporativa. Va caracteritzar l'estat com un pol oposat a la filosofia de l'"Aufklärung", la qual solament volia veure en ell el resultat d'una lliga utilitària, com una evolució cap al bé comú, com una organització totalitària l'estructura interna de la qual depèn de l'articulació dels diferents estaments. El professor König de Berna va tractar de l'evolució de les diferents formes d'organització de l'economia suïssa. Va establir comparacions molt interessants entre el període florentí dels gremis, l'era de la llibertat del comerç i de la indústria i la reacció que va seguir-los amb el moviment obrer, les concentracions industrials, i amb les organitzacions del petit comerç, de la petita indústria i de la pagesia.

El professor Lorenz de Friburg va exposar la manera com, donades les circumstàncies actuals, és factible una organització corporativa a Suïssa. Demés es va tractar de l'organització corporativa i la vida social. El doctor Savoy de Friburg va parlar de la necessitat de crear corporacions, d'una organització corporativa nacional, la necessitat d'establir la igualtat moral dels individus de les corporacions i anivellar les desigualtats que es donen en la producció, així com també la necessitat d'una col·laboració estreta entre la professió, la família, l'estat i l'Església. El doctor Hackhofer es va ocupar de la missió polític-social de l'organització corporativa. El conseller nacional Wick es demostrà partidari d'una organització democràtico-federal de les corporacions la qual únicament i exclusiva respon a les tradicions suïsses i observà que l'organització corporativa no ha d'ésser una burocratització de la vida política i social, sinó que ha d'introduir un alleujament de vida de l'estat per mitjà de l'autonomia de les corporacions.

El conseller Piller de Friburg va pronunciar el darrer parlament i va advocar perquè l'organització corporativa suïssa sigui a la vegada federal i cantonal, de tal manera que la federació creï un enquadrament de llei que sigui realitzat per lleis cantonals.

És interessant de veure com un país d'una organització democràtica tan exemplar com Suïssa, malda per a incorporar la vida de l'estat i la vida social al règim corporatiu, o estamental, l'únic que pot substituir el liberalisme fracassat i l'únic que pot evitar l'adveniment del marxisme destructor.

El Catolicisme és dreta o esquerra? — La revista

francesa "La Vie Intellectuelle" es dirigeix en un article contra l'identificació del Catolicisme amb la "dreta" o amb l'"esquerra". Diu que hi ha una gran equivocació quan es creu, o es dona lloc a la suposició que els partits d'esquerra representen d'alguna manera l'esperit cristià. L'engany no és pas menor quan els partits de dreta se serveixen de les paraules de l'Evangeli per a justificar els llurs radicalismes. La susdita revista pregunta: ¿Com és possible que moviments que han nascut d'una oposició a l'Església representin l'esperit cristià? Caldria fer semblants preguntes a aquells que, de totes passades, reclamen el Catolicisme "per a les dretes". En ço que fa referència a la legislació social i contràriament a la posició de les dretes extremes que cap comprensió no tenen per al problema social, els catòlics s'alegren de cor que l'estat es preocupi per a millorar la situació dels obrers, crear una seguretat per a la llur existència i millorar el seu benestar material. Aquí es tracta simplement d'una obra de germanor cristiana.

Per altra banda els catòlics, en contraposició amb les esquerres, no poden oblidar que és cosa molt perillosa tractar els problemes de caràcter social sota l'aspecte purament material. En el problema de la restitució de l'autoritat en la vida de l'estat els catòlics ni poden estar d'acord ni amb les dretes ni amb les esquerres. En contraposició amb les esquerres els catòlics reclamen una autoritat independent, lliure d'eventualitats i de les versatilitats de les masses; en contraposició amb les dretes sostenen que la restitució de l'autoritat de cap manera no pot sacrificar la llibertat ni la dignitat de la personalitat humana. L'article acaba dient: "De fet ha arribat avui la gran hora del Catolicisme. Que aquest sigui valorat de la manera deguda i que, per totes bandes deixi sentir la seva influència! Però que no es deixi empresonar per moviments que res no tenen a veure amb el Catolicisme. Corre el perill, i això no pot succeir, que la gran hora del Catolicisme, per la falta de visió dels catòlics, sigui convertida en una hora de nova confusió."

Aquest article de "La Vie Intellectuelle" hauria d'ésser meditat detingudament per molts catòlics de la nostra terra que creuen que el Catolicisme res no té a veure amb la política i per altres catòlics que volen empresonar el Catolicisme a la ideologia d'un partit.

E. IMBERT
PLANXES PERFORADES
 DE TOTA MENA
 FABRICACIÓ NACIONAL "IMAR"

VIA LAIETANA 38
TELEFON 24842=BARCELONA

L'ATUR OBRER

Un tema de constant i trista actualitat

De la commoció que ha produït l'anunci del tancament d'una de les més importants indústries tèxtils de la nostra terra, volem només glossar aquí —fent abstracció del cas concret i passant a les deduccions— la seva valor simptomàtica com a manifestació del feble estat econòmic de la producció a casa nostra i sobretot d'aquell terrible corollari que en constitueix el ròssec inseparable: l'atur obrer.

Tant i tant com s'ha vingut parlant d'aquest tema, conserva encara, malauradament, una ben viva i trista actualitat. El gravíssim flagell, en lloc de minvar, tendeix, amb insignificants variacions, a mantenir la seva intensitat, si no és que, com a la nostra dissortada Catalunya, pervé encara a augmentar-la.

I si l'atur obrer continua i s'agreuja bé cal preguntar-se una vegada més: ¿què ha de fer el catòlic davant d'aquest problema que avui preocupa els polítics de tots els partits i totes les classes de la societat? ¿Quina ha d'ésser la nostra posició davant una qüestió d'aquesta naturalesa?

Per al catòlic aquest és un problema de consciència col·lectiva: la societat cristiana desconeix els seus deures socials. La doctrina de l'Església no ha penetrat en l'ànima d'un poble sincerament religiós. Infondre llum en els enteniments i disposar rectament les voluntats, és, doncs, la tasca essencial que cal fer. Així és com podrem oferir a polítics i governants, a economistes i sociòlegs, una societat ben disposada per tal que ells hi apliquin les solucions concretes i pràctiques que la seva ciència i la seva prudència els inspirin.

Tinguem, doncs, la valor de predicar els principis a la llum dels quals ha de veure un catòlic el problema de l'atur. Proclamem clara i nua la veritat encara que la seva exposició pugui ferir els que no han estudiat o no han comprès el pensament social dels Papes. Si algú rebés la paraula pontifícia amb recel, aquest seria un motiu més per a ensenyar a tothom amb més intensitat que mai allò que per tothom hauria d'ésser conegut, estimat i practicat. Fa més de quaranta anys, que fou anunciat aquest nou Evangeli que encara és per alguns motiu d'escàndol i per altres considerat com a fol·lia. Nosaltres, però, no hem d'avergonyir-nos mai de professar aquesta veritat social i de mostrar-la tal com és als que la ignoren.

Contemplem l'obrer en atur demanant almoïna per a poder subsistir, ja que es troba mancat del jornal que li proporcionava el seu treball. Quins són els vincles que ens uneixen amb aquest home dissortat?

És un pròxim nostre i ens sentim lligats a ell per un sentiment espontani de caritat. És un germà nostre i la fe ens invita a abraçar-lo fraternalment amb encès amor de caritat. Ah! Però és quelcom més que tot això: és un conciutadà nostre i sota aquest aspecte els lligams que ens uneixen amb ell són de distinta naturalesa. Són llaços veritables de justícia: l'obrer té dret a alguna cosa més que a la nostra commiseració natural o a la nostra almoïna. Davant la societat i l'Estat pot aixecar la seva veu al·legant la sociologia cristiana per a reclamar i exigir un alleujament a la seva situació aflictiva.

Heus ací un grup de veritats estampades en la «*Rerum Novarum*», l'estudi de les quals seria suficient per a canviar la posició d'una societat cristiana davant el problema de l'atur. Lleó XIII no és individualista, Lleó XIII es fonamenta en una concepció orgànica de la societat. La societat no és una suma d'individus, sinó un cos del qual «els proletaris, a través de la família són membres vius i veritables».

Per això els proletaris, com tots els altres ciutadans, resten units amb la societat de la qual formen part, amb grans deures, que no desapareixen sigui quina sigui la seva posició econòmica. Càrregues fiscals directes o indirectes, servei militar, prestació personal, pesen sempre sobre tots els ciutadans que formen part de la comunitat política. I afegeix més encara Lleó XIII: «No d'altra banda sinó del treball dels obrers surten les riqueses de l'Estat.» «Per això — continua — l'equitat exigeix que l'autoritat pública tingui cura del proletariat fent... que l'obrer tingui casa on habitar, vestits amb els quals abillar-se i protecció contra les maltempsades del viure.» És, per tant, veríssim que per deure de justícia distributiva l'Estat i la societat han de vetllar per tal que el dret de tots els ciutadans al treball i a la vida pugui ésser exercit plenament i digna en el si d'un poble civilitzat i respectuós amb les prerrogatives essencials de la personalitat humana.

És, doncs, una obligació estrictíssima la que té l'Autoritat com la que tenen tots els ciutadans als quals és possible de fer-ho, d'aportar prompte i eficaç remei a aquesta plaga maligna de l'atur forçós per tal d'evitar els seus estralls funestos i les seves conseqüències eminentment subversives. Conscients d'aquest deure nostre, hem de fer tots plegats el necessari per a complir-lo, a costa dels sacrificis que calguin i tenint la plena i consoladora convicció que així contribuïrem en gran manera al regnat de la justícia i de la pau en el món.

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

EL MOVIMENT SOCIAL

El tancament d'algunes fàbriques

PER J. CIVERA I SORMANI

Han estat tancades dotze fàbriques de "La Unió Industrial Cotonera". El tancament obeeix a motius d'ordre econòmic. No es tracta, doncs, de cap conflicte social.

El Conseller de Treball, senyor Barrera, va reunir al seu despatx els alcaldes de les poblacions on funcionava alguna de les dites fàbriques que han estat tancades, per a donar-los instruccions. Cal tenir en compte que aquesta paralització afecta a més de quatre mil obrers. Les fàbriques que funcionaven en les localitats petites, si segueixen tancades causaran un gran perjudici a centenars de famílies obreres.

A la Conselleria de Treball, s'han reunit els representants de l'Empresa amb els Consellers senyor Barrera i Martí Esteve.

El Conseller de Treball, conversant amb els periodistes, els digué que si aquesta setmana no funcionaven novament les fàbriques, els obrers en atur precis cobrarien la setmapada. El setmanal de les dotze fàbriques passa de 120.000 pessetes.

Cal fer remarcar que els obrers han adoptat una actitud pacífica; però si el tancament perdura és possible que es produeixin desordres. És molt perillós llançar la força armada contra els obrers que demanen treball.

Els diaris de l'Esquerra, en compte de donar facilitats perquè tornin a funcionar les dotze fàbriques, s'entretenen a fer demagògia. Si s'han tancat aquestes fàbriques, diuen, és perquè els patrons boicotegen la República. Es de dordre que no creguin que els atracadors i els terroristes també la boicotegen, perquè potser aconseguiríem que fossin detinguts.

L'actitud de la premsa esquerrana ha motivat una enèrgica protesta de la classe patronal. Heus ací una de les protestes que ha publicat la premsa:

"La Federació de Fabricants de Filats i Teixits de Catalunya es complau a fer pública lloança de la preocupació que davant del tancament forçós de les fàbriques d'una important Societat, adherida a la dita Federació, ha demostrat el Govern de la Generalitat per una qüestió de tant d'interès per a la població i per a l'economia catalana.

És per això que ensems s'ha de dordre pregonament que, per la premsa conegudament addicta al Govern, aquell lamentable esdeveniment es presenti gràficament i en comentaris com una ofensiva monàrquica contra la República i contra els obrers, conreadora de l'anarquia.

La Federació de Fabricants i els seus associats, que en llur actuació de fabricants no senten mòbils polítics, ans només els naturals incentius de la prosperitat i progrés de les indústries, que és també el manteniment del treball i el benestar dels obrers demanen la major serenitat i equanimitat en el jutjament i resolució d'un problema que en els seus aspectes econòmic i social revesteix una paorosa gravetat.

El tancament de fàbriques esmentat, tot i ésser un grup, dissortadament no és un cas. Altres fàbriques l'han precedit fa temps en aquesta situació,

i d'altres estan propenses a fer el mateix; i l'aguda crisi de la indústria tèxtil dessagnada per constants conflictes i per les conseqüències d'una superproducció i vendes ruïneses, requereix un tractament adequat, fora de tot apassionament polític i amb veritable emoció patriòtica, puix que perilla la primera riquesa de Catalunya.

La Federació de Fabricants de Filats i Teixits de Catalunya, que sap que el Govern de la Generalitat coneix perfectament que el tancament de fàbriques no obeeix a mòbils polítics, espera que exercirà sobre la premsa addicta el control indispensable, si vol evitar la demagògia que amb mires partidistes fa l'esmentada premsa."

A les mines de Sallent es treballa normalment. Els extremistes han preferit abandonar aquella vila, perquè la força pública els feia la vida impossible.

Cal tenir en compte que, ha estat possible la pacificació d'aquelles mines perquè els obrers sallentins no han volgut fer causa comú amb els extremistes. Han comprès que si continuava l'anarquia a les mines, cauria el descredít damunt de la vila.

Els sallentins, en general, han donat proves d'una gran prudència. Han tingut motius de mostrar-se severos amb els pertorbadors de l'ordre, i han preferit adoptar una actitud prudent per no agreujar més el conflicte.

Els extremistes, segurament esperaven que els obrers sallentins secundarien la vaga i s'han equivocat. Més de 300 extremistes s'han vist obligats a abandonar les mines. És de dordre que les famílies dels pertorbadors en sofreixen les conseqüències. Els pobres infants i les dones no són responsables del poc seny dels professionals del desordre. Heus ací a on condueixen les prèdiques anarquistes.

L'actitud del poble de Sallent, ha desconcertat els extremistes. Vegeu el que diu l'òrgan de la Confederació, referint-se a aquella vila:

"Es innegable que el Sallent de hoy hállase convertido en forma tal, que en nada difiere de una cualquiera de esas tribus indígenas enclavada en el África Occidental.

¿Quién podía esperar de un pueblecito como éste, que en tan poco tiempo se prestara a tan vejatorio como indignante régimen de tiranía existente?

Innegablemente los millones extranjeros que posee "Potasas Ibéricas, S. A.", y la fuerza coercitiva que la "Esquerra de Catalunya" ha puesto a disposición del capital aludido, ha logrado con pasmosa rapidez los móviles y objetivos apetecidos, por la Empresa explotadora, en la "Dolça Catalunya lliure."

Aquests desfogaments posen de manifest el despit dels extremistes.

El Butlletí Oficial de la Generalitat, ha publicat una resolució important de la Conselleria de Governació, sobre els mercats tradicionals. Com que es molt interessant, la volem reproduir íntegra:

"L'article 12 del Reglament de 17 de desembre de 1926 per a l'aplicació de la Llei de Descans Dominical de 8 de juny del 1925, en el seu paràgraf

quart estableix taxativament que passats cinc anys des del dia en què hagi estat concedida la declaració de Mercat Tradicional d'una determinada població per Ordre Ministerial, a petició de les associacions professionals patronals i obreres, podrà revisar-se l'esmentada concessió, per tal de comprovar si existeixen encara les causes o motius en els quals es va fonamentar l'atorgament de la concessió.

El paràgraf següent del dit article 12 disposa que, una vegada confirmada la concessió, no podrà ésser revisada novament fins passats altres cinc anys.

Són ja en nombre considerable les associacions professionals d'arreu de Catalunya, especialment obreres, que es dirigeixen a aquesta Conselleria, en demanda de revisió de la concessió de Mercats Tradicionals. I, havent arribat a la conclusió que la majoria d'aquestes concessions no tenen altra finalitat que la de tenir els comerços oberts d'unes poblacions, amb evident perjudici de les poblacions veïnes que no gaudeixen d'aquest avantatge.

Vist el Reglament de 17 de desembre de 1926 i el Decret del Govern de la República de 2 de setembre de 1933,

HE RESOLT:

Primer. — Es declaren caducades, a partir del dia 15 de setembre d'enguany, totes les concessions de Mercats Tradicionals, atorgades a poblacions del ter-

ritori de Catalunya, i és obligatori, des d'aquella data, atendre's estrictament al que disposa la Llei de Descans Dominical i el seu Reglament i als acords de Jurats Mixtos relacionats amb la dita Llei.

Segon. — S'exceptuen les concessions la data de les quals sigui inferior a cinc anys. Els Ajuntaments de les poblacions compreses en aquest apartat, comunicaran a la Delegació del Treball de Catalunya (Via Laietana, 16, principal, Barcelona), abans del dia 20 del corrent, mitjançant Ofici, la data de l'Ordre de la concessió, el número de la "Gaceta" de Madrid en què fou publicada i còpia de l'esmentada Ordre.

Tercer. — Les poblacions la concessió de les quals dati de més de cinc anys, i no obstant creguin que la supressió del Mercat Tradicional els reporti perjudicis d'una importància extraordinària, podran sol·licitar la revisió de la seva concessió abans del 20 del corrent.

Quart. — Serà publicada abans del 15 de setembre propinent, la llista de les concessions esmentades en l'apartat segon, amb la data en què aquestes acabin, a les quals no serà concedida nova pròrroga."

Aquesta disposició ha motivat comentaris contradictoris. Veurem si serà mantinguda o bé si sofrirà algunes modificacions.

¿Quin és el concepte cristià del sindicalisme, i com ha d'organitzar-se i actuar?

VII

MISSIÓ PACIFICADORA DELS SINDICATS

Cinquena norma pràctica

"L'Església vol que les Associacions sindicals siguin instruments de concòrdia i de pau, i a aquest fi indica la institució de Comissions mixtes com a mitjà d'unió entre aquelles."

El sindicat cristià rep aquí la seva segona característica. Per la norma anterior se li assignava la prioritat que havia de donar als interessos religiosos i morals sobre els materials i econòmics; ara se li diu que ha d'estar inspirat per un esperit de concòrdia i de pau.

Sempre ha condemnat l'Església la lluita de classes, en el sentit en què l'entén i la practica el Socialisme i que fou i és portada al paroxisme pel Sindicat Únic, en la forma terrible i inhumana que tots recordem i veiem. Precisament, en confirmació d'aquesta norma cinquena, aporta la Sagrada Congregació del Concili tres textos pontificis que condemnent obertament l'esmentada lluita. Basti reportar, per ésser el més breu i concret, el de Pius X en l'Encíclica "Singulari quadam" que diu així: "Els qui es gloriën del títol de cristià, tant si es consideren personalment, com agrupats en associacions, no deuen, si tenen consciència de llurs obligacions, sostenir entre les classes socials enemistats i rivalitats, sinó la pau i la mútua caritat."

Paraules de Lleó XIII en la "Rerum Novarum"

Ben palesament demostrem l'intent i l'esperit d'aquesta norma cinquena, i diríem, de tota la Carta que estem analitzant, que no busca altra cosa que l'harmonia entre l'element obrer i el patronal, dintre la més estricta justícia informada per la vertadera caritat. Diu així Lleó XIII: "Que els drets i els deures dels patrons siguin perfectament conciliats amb els drets i els deures dels obrers. Per tal d'atendre les reclamacions que surtin d'una o altra classe, referents a drets lesionats, seria de desitjar que els Reglaments, ja pel seu articulat, encomanessin a homes prudents i íntegres, sortits del seu si, la missió de solucionar el litigi, en qualitat d'àrbitres."

Com es veu, s'indiquen ja d'una manera precisa, encara que no amb el propi nom, els Comitès Paritaris o Comissions Arbitrals, base, avui per avui, la més ferma per a la solució de les múltiples qüestions socials. A ells es refereix també d'una manera més clara encara, un altre document citat també en aquesta Norma i que és extret de la

Carta del Cardenal Gasparri a la Union Economique Sociale, del 25 de febrer de 1915.

"Les Associacions catòliques deuen no sols evitar, sinó, més aviat, combatre la lluita de classes, com essencialment contrària als principis del cristianisme... És oportú, útil i molt conforme a les normes cristianes, intentar, en principi, fins que si-

gui pràcticament possible, la fundació simultània i distinta d'Unions obreres i patronals, creant, com a punt de contacte entre elles, Comissions mixtes encarregades de discutir i arreglar pacíficament, conforme a justícia i caritat, les diferències que poden produir-se entre els membres d'aquestes dues classes d'Unions."

Heus ací un mitjà de solucions, el més digne, el més noble, el més eficaç per a totes les qüestions socials; bell ideal que deuen esforçar-se a portar a la pràctica patrons i obrers, governs i governats, car la seva realització és potser l'única que, ben aplicada, pot portar la verdadera pau en el món del treball, en les seves relacions amb el capital.

Paraules de Mons. Ruch, Bisbe d'Estrasburg

Aquest illustre Prelat i notable sociòleg publica a *La Vie Catholique* del 28 defebret de l'any 1931 un extens article sobre *La doctrine sociale de l'Eglise*, i en comentar aquesta cinquena norma, i especialment les paraules anteriorment citades del secretari d'Estat de Benet XI, el Cardenal Gasparri, diu: "Aquests organismes conciliadors podrien ésser permanents, tenir reunions periòdiques i estudiar els interessos comuns a les dues classes. Gràcies a aquestes comissions mixtes, les associacions professionals esdevindrien el que precisament han d'ésser, no pas "formacions de lluita i d'antagonisme", sinó "mitjans de mútua comprensió, de discussió benèvola i de pacificació".

"Aquests organismes, continua dient, són, potser, aquells dels quals l'Església desitja amb més vehemència la creació, dels que serien cridats a realitzar un més gran bé. Patrons i obrers, membres d'associacions diverses i massa sovint oposades, són, doncs, invitats d'una manera apremiant a recordar-se "de les grans responsabilitats que tenen com a catòlics" i a convèncer-se que llurs sindicats respectius "han de donar l'exemple d'aquesta col·laboració de classes" demanada "per la moral que professen".

Opinió de Balmes

Aquest gran sociòleg i filòsof, sempre actual i pràctic en les seves doctrines fonamentals, en aquella magnífica sèrie de sis articles que dedicà a estudiar els problemes de Barcelona, dins el volum quart de la seva Revista *La Sociedad*, en parlar, en el sisè, de les "Relaciones entre fabricantes y trabajadores", després d'un anàlisi pregon, com tots els seus, dels problemes que llavors tot just apuntaven entre el capital i el treball, diu: "No dubtem que tindria bons efectes un tribunal de pau que, compost de fabricants i treballadors, estigués encarregat de resoldre amistosament les qüestions que es presentessin... Aquest tribunal, procedint sobre un reglament que podria formar-se prèviament i compost per individus elegits pels mateixos interessats, segons bases que es creguessin prudents, hauria d'estar presidit per l'autoritat... per tal que li donés prestigi i àdhuc el pogués fer respectar."

Això fou escrit el 7 de setembre del 1844 i sembla, com veuen, dictat ara mateix, seguint les normes de l'Església i dels nostres actuals governants.

Uns mots de la "Quadragesimo Anno"

Pius XI, en parlar en aquesta Encíclica de la concòrdia dels estaments, diu: "En això sobretot han de posar la mira, això han de procurar, tant l'Estat

com els ciutadans més excel·lents: que, superada la lluita de les classes oposades, sigui desvetllada i promoguda la concordant i comuna aspiració dels "estaments professionals..."

I parlant més concretament de l'organització obrera diu: "Recentment, com saben tots, ha estat iniciada una singular forma de sindicats i col·legis d'arts... Els col·legis o cossos són constituïts pels delegats d'un i altre sindicat — el d'obers i el de patrons, — de la mateixa art o professió i com a veritables i propis instruments i institucions de l'Estat, dirigeixen els sindicats i institucions de l'Estat, dirigeixen els sindicats i en les coses d'interès comú els coordinen a una finalitat mateixa..."

"Els avantatges d'aquesta institució, que sumàriament acabem de descriure, fàcilment els veurà qualsevol, per poc que hi reflexioni: la pacífica col·laboració de les diverses classes, la repressió de les associacions dels socialistes, la contenció de llurs temptatives, una magistratura especial exercint autoritat moderadora..."

Una base i un principi del sindicalisme obrer catòlic

Per ésser ben adients a la doctrina exposada, acabem aquest capítol reportant la Base 3.ª i el principi X de les "Bases d'organització i Programa doctrinal i d'acció del sindicalisme obrer catòlic". Diu així l'esmentada base: "Els sindicats obrers catòlics no han d'ésser, com succeeix en els revolucionaris, armes en mans dels treballadors per a lluitar sistemàticament contra els patrons."

El Principi X diu: "No som sindicalistes revolucionaris perquè no tolerem tiranies, ni tenim vocació de tirans, perquè no volem deshonorar el dret d'associació, perquè considerem la revolució social com a criminal i estèril, i perquè no volem atraure sobre el proletariat, que estimem, l'horror de la societat, ni les venjances de la història."

VIII

LA PARTICIPACIÓ DELS CATÒLICS EN ELS SINDICATS INTERCONFESSIONALS O ACONFESSIONALS

Sisena norma pràctica

"L'Església vol que les Associacions sindicals creades per catòlics i per acatòlics es constitueixin entre catòlics, reconeixent, però, que necessitats particulars poden obligar a obrar d'altra manera."

Molt discutit ha estat sempre aquest punt que es toca en aquesta norma, i que tan clarament resol la Sagrada Congregació del Concili. Particularment quan les qüestions polítiques s'han barrejat amb les socials i econòmiques, cosa tan freqüent a tot arreu, s'ha prescindit en absolut de l'orientació que ací es dona, i, per tal de fer triomfar certs ideals polítics, o per a aconseguir certs avantatges econòmics, s'han format els més variats i, a voltes, antitètics conglomerats o nuclis d'acció, emparats, generalment, en la necessitat, real o hipotètica, de la formació del front únic, que ha resultat les més de les vegades impossible o ineficaç per la impossibilitat de mantenir la cohesió i la unitat d'acció entre elements de tan diversa i àdhuc oposada ideologia.

No negarem pas que la realitat de la vida social, en molts llocs i en moltes de les qüestions que pre-

senta, imposen, per tal d'obtenir una justa solució, una unió, ni que sigui circumstancial o transitòria, de totes les forces disperses que, pretenent una justa reivindicació, sense l'esmentada unió, no el seria pas possible obtenir-la; però convé molt tenir sempre en compte les paraules que Lleó XIII dirigí el 6 de gener de 1895 als Bisbes dels Estats Units i que reporta, en confirmació d'aquesta sisena norma, la Carta que comentem.

Deia així Lleó XIII: "Els catòlics han d'associar-se preferentment amb els catòlics, a no ésser que la necessitat els obligui a obrar d'altra manera. És aquest punt molt important per a la salvaguarda de la fe."

Paraules de Pius X

Les cita també la Sagrada Congregació del Concili en aquest lloc i són de l'Encíclica "Singulari

quadam": "Referent a les Associacions obreres, encara que tinguin per fi procurar avantatges temporals als seus membres, mereixen, amb tot, aprovació sense reserva, i han d'ésser tingudes per les més adequades per a assegurar els interessos veritaders i perdurables dels seus membres, per tal com han estat fundades prenent per base principal la Religió catòlica i segueixen obertament les direccions de l'Església. Nos mateix ho hem declarat amb freqüència, quan se'ns ha presentat ocasió en un o altre país."

"D'aquí es dedueix la necessitat d'establir i protegir tant com sigui possible aquesta classe d'associacions confessionals catòliques immediatament, i així mateix en les altres regions, i a tot arreu on sigui possible atendre, per mitjà d'elles, les necessitats dels associats."

(Seguirà)

Carnet setmanal

La qüestió d'Euzkadi. — Durant la setmana última ha passat a primer rengle dins l'atenció del públic la famosa qüestió pendent entre les terres basques i el Poder central. Diumenge passat Espanya sencera estigué pendent de ço que podria succeir en el país d'Euzkadi, on havent-hi senyalades unes eleccions pels Ajuntaments per a constituir una Junta defensora del seu règim econòmic, havien estat prohibides pel Govern, sense que es trobés fórmula per a conciliar ambdues posicions. O havia de vèncer el Govern o havia de triomfar la voluntat de molts sectors polítics del país del Nord.

Sortosament, en plantejar-se així aquest problema, que només podia conduir a solucions desagradables per a tothom, es vegé superat per la serenitat que va imperar en tots els ànims, poble i autoritats, polítics i regidors, i una jornada que hauria pogut ésser tràgica i de trist record passà sense més incidents que aquells que naturalment havien de produir-se donat l'estat de la qüestió.

¿Qui té la culpa d'aquest estat de coses a què ha arribat el país basc per a la defensa de la seva mínima autonomia actual? Sempre el concert econòmic d'aquella terra amb l'Estat havia estat defensat, aferrissadament defensat, ja que és molt beneficiós per als bascs, per a les Diputacions respectives. Aquelles Diputacions forals eren la veritable encarnació del sentir del país basc i en elles dipositaven la seva confiança els habitants d'aquelles terres.

Un dia, vingué el canvi de règim, i aquelles Diputacions, com totes les altres d'Espanya, foren substituïdes per unes Comissions Gestores. Tot això es féu amb caràcter d'interinitat i fins a esperar que les coses es trobessin normalitzades. Però com que les coses interines són les que duren més en aquest país nostre, les Comissions Gestores van seguint encara després de tres anys i mig de règim democràtic, segons es diu, i així la voluntat popular va quedant suplantada d'una manera absoluta i general!

Els habitants de Bascònia no han tingut confiança en aquelles Comissions Gestores, cosa molt na-

tural. No les han considerat prou lliures, donat el seu origen, per a defensar una matèria tan delicada i de tan alt interès com aquesta, i han volgut elegir una Junta especial per a la dita defensa del concert econòmic. I què ha passat? El Govern ha considerat il·legítima la nova Junta que es volia crear, ha declarat ilegals les eleccions que es proposaven portar a cap els Ajuntaments el diumenge passat, cosa que ha resistit el país basc, i ha quedat així plantejada la qüestió que ara és objecte de tots els comentaris i que no està pas resolta en cap sentit a hores d'ara.

Però a qui pertany la culpa de l'esdevingut? Un esperit que no miri més que les causes pròximes, culparà el Govern de no haver substituït a temps les dites Comissions Gestores i el culparà sobretot per les interinitats constants i les solucions sense solució que són la seva característica. ¿És que no en tenim bona prova a Catalunya amb la tristament famosa qüestió agrària on amb dilacions, fórmules, allargaments, etc., s'esguerra tot?

Però ¿per què els Governadors anteriors no van convocar eleccions provincials, i en aquest cas les Diputacions basques haurien tornat a existir segons la voluntat del poble? Azaña i Prieto (precisament aquest, bon coneixedor i interessat en tots els problemes d'aquelles terres, que representa a les Corts) governaren més de dos anys, durant els quals no convocaren eleccions, tot i haver estat aprovada la Constitució de la República al primer any del règim. Per quina raó no ho feren? El senyor Prieto, bon polític i fi cacic, en deu saber alguna cosa. I si ells no ho feren ¿amb quina finalitat ajuden ara campanyes, l'únic pecat d'origen de les quals és aquell? ¿És que ara convenen aquestes campanyes per a fer oposició al Govern, mentre que abans no convenien?

Nosaltres creiem que cal donar satisfacció al país basc, encara que no aprovem mai gestos de rebel·lió que tan poc diuen dins la nostra posició catòlica. Però nosaltres, en indicar responsabilitats, creiem que és un deure senyalar totes les que calgui per tal que cada u sigui judicat pels seus actes.

El problema del camp. — Altre problema que es va enverinant cada dia degut també a la passivitat del Govern, que no sembla més que voler-lo allargar estultament per a sortir del pas, i prou.

Hom cerca encara la fórmula famosa, que hauria esdevingut ja còmica si no enclogués tot un problema de justícia, de pau i de tranquil·litat pública entre les nostres classes productores del camp. Fins ara, hem tingut altra vegada el Reglament de Conreus exposat al públic, oberta una informació que hi fa referència, a la qual han concorregut tots els que tenien alguna cosa per a dir, encara que no hagi estat més que per a manifestar la illegalitat del Reglament corresponent a una llei declarada nulla i inaplicable (posició jurídica única encertada i possible), i no gran cosa més.

Però ¿volen dir que d'això en sortirà alguna cosa pràctica? Perquè si el Govern de Madrid acceptés aquest Reglament com a fórmula, hauria badat d'una manera sense precedents i podria passar a la història com un dels governs més infelïços i desballestats que han planat damunt d'aquest país. I si no accepta el Reglament ¿què pensa fer i què pensa disposar i, sobretot, per a quan ho espera?

Mentrestant, els parcers i els rabassaires en general parteixen com volen, altres no parteixen de cap manera, altres posen foc a les garbes de blat i d'ordi, i arreu hi ha una descomposició social sense precedents (a no ésser que el senyor Rovira Virgili ens retregui el conflicte dels remences, que no coneix perquè la politiqueta, menuda no li deixa temps per estudiar història a fons) en aquesta terra nostra abans tranquil·la i amiga de la justícia!

Mentrestant, també, les Juntas Arbitrals segueixen funcionant, les demandes s'hi van presentant a dotzenes i fins a centenars, i tot rutlla contra la justícia, contra les Sentències dels Tribunals i contra la Constitució. Molt divertit, si no fos molt tràgic i dolorós per les innumbrables víctimes d'aquesta anarquia que fins avui no havíem conegut ni tastat en aquestes proporcions.

Quina pena que fa tot això. ¡I encara hi ha gent que així creu consolidar l'autonomia de Catalunya, sense tenir en compte allò tan nostre: "qui perd el seu, perd el seny". Ja n'anirem tocant les conseqüències, sobretot aquells que no les han tocades encara, que no som pas tots!

La revolució en un vas d'aigua.—Els socialistes anunciaren revolucions a tot drap. I fins en van reproduint cada dia els anuncis de pròxima realització. I tothom riu!

Els pobres socialistes espanyols ho han perdut tot per ara i tant, menys els enxufaments que encara conserven i estan disposats a conservar tots els dies de la seva vida... si els altres no ho impedeixen. Ells vinga cercar el contacte amb el poble, i aquest s'ha girat ja d'esquena i ni escolta la seva veu quan li parlen de coses tan escoltades en altre temps com la mateixa revolució a data fixa. El poble obrer va cap el sindicalisme i el comunisme i l'anarquisme; el que no vol ja són els socialistes perquè ha pogut

tastar-ne el govern i els procediments que havien de portar les aigües cap a casa seva.

I així passa que mentre els de la U. G. T. de Madrid van fent declaracions de revolucions i manifestos, els sindicalistes de Barcelona els contesten menyspreant-los i fins fent brometa de la potència revolucionària d'un Largo Caballero, d'un Prieto, etcètera.

De totes maneres, l'únic que no pren a broma aquells anuncis de trontolls—i fa molt bé—és el Ministre de la Governació que posa a ratlla tota aquella gent que juga alternativament amb el compliment de la llei i l'assalt d'aquesta quan li convé assaltar-la.

La unió de les esquerres.—Heus ací un problema gairebé tan difícil de resoldre com el de la revolució socialista. Les esquerres han estat moltes vegades unides; però unides a trossos i bocins i constituint cada grupet una nova i sempre constantment trencada unió. La quadratura del cercle no és pas un problema tan difícil com aquest de la unió de les esquerres polítiques espanyoles.

Els socialistes no hi volen saber res. Els grupets de l'Azaña i Marcellí Domingo (una mitja dotzena de persones, entre tots) van constituir ja una unió que es digué "Izquierda única" a la qual han seguit moltes altres unions. I ara sembla que la gent que segueix els senyors Sánchez Román, Gordon Ordax, l'imponent veterinari, i algun altre, es nega a deixar entrar en la seva unió el senyor Azaña, amb greu disgust del senyor Hurtado i altres elements satèl·lits a Catalunya del prohòmic d'Alcalá de Henares, descobert per ells com l'estadista més gran i que ha fracassat més ràpidament del món. ¿Quantes unions tindrem, doncs? El senyor Maura no està conforme amb aquesta unió i qui sap si també voldrà emprendre la seva (suposant que encara li quedi gent per a fugir i donar-se de baixa en el seu partit).

Total; que entre tots són uns quants i que aquests pocs no s'entenen ni saben com compondre's. I com podrà creure de seguida el nostre lector, a nosaltres, tot i no ésser polítics, no ens dol gens que aquesta gent no s'uneixi, tot i tenir el convenciment ben arrelat que entre tots, sense els socialistes, no arribaran ni a treure un Diputat si el senyor Prieto no els el regala o l'Esquerra provinciana de la nostra terra no els fa algun altre regalet, que potser bé haurà de menester que li'n facin a ella mateixa quan vinguin noves eleccions!

Tot és cridar, gesticular, emplenar els diaris de declaracions, atronar l'ambient amb notes i discursos, per a amagar la seva pròpia feblesa. Ens recorden el cas d'aquell trist organista de poble que engegava tota la trompeteria de l'instrument per amagar la seva manca de sentit musical i de tècnica organística.

De totes maneres, que duri!

BIOSER FORTIFICA

FOMENT DE PIETAT. Duran i Bas, 11. BARCELONA

Esdeveniment sensacional

Ho és certament en molts sentits l'aparició del llibre

MEMÒRIES D'UN CABALER

PER

JAUME RAVENTÓS

Il·lustracions de J. G. Junceda

Voleu conèixer i fer conèixer l'excés i la força de la vida patriarcal en l'antiga masia catalana?
¿Voleu gustar intensament i de casa estant la vida forana amb totes les seves emocions i les seves placideses?

¿Voleu ser captivats dolçissimament per l'interès d'una novel·la amb dites i sentències que són nodriment sanitos de l'esperit?

Compreu, llegiu, propagueu: MEMÒRIES D'UN CABALER.

Més de 400 pàgines. — 120 dibuixos d'En Junceda

Una artística i alegre coberta a diverses tints.

Un llibre esplèndid. — Un present riquíssim.

MEMÒRIES D'UN CABALER

En rústega: 4'50 ptes. Enquadernat en tela, 6 ptes.

En la Diada del llibre ha constituït enguany un èxit de llibreria

QÜESTIONS D'ARA

EXPOSICIÓ I DEFENSA DE LA VERITAT

pel Dr. Josep Roura, Prev.

Esperits nobles defensors de la veritat catòlica, fervorosos propagandistes del bé, jovent apologista d'ambdós sexes, alleluia! En el llibre "Qüestions d'ara" tindreu l'arma més certera i manejable per a batre sense retop els enemics de la nostra fe, tant si es presenten descaradament ateus, com si es volen tapar la cara amb la desacreditada carota de tots els laïcismes.

L'obra duu un pròleg de presentació escrit per Mn. Eudalt Serra i Buixó, i el llibre és bellament encobertat amb un artístic dibuix allegòric de gust discretament modern.

Preu: 3 ptes. en rústega. Enquadernat en tela, 5 ptes.

Últimes publicacions de l'Oficina Romànica

RAMON LLULL

L'opuscle en vers sobre el Pecat d'Adam

(Edició crítica)

1 pta.

Bibliografia de la llengua i literatura catalana

Fascicle IV (1931-1932)

2 ptes.

Anuari de l'Oficina Romànica

Vol. V (1932)

27 ptes.

M. DE MONTOLIU

Breviari Crític

Vol. IV (1929-1930)

6 ptes.

Amb motiu de les festes que es fan a Catalunya celebrant la Beatificació del Pare Claret, «Foment de Pietat» publica una segona edició i amb onze gravats de pàgina sencera la

Vida compendiada del Beat Anton M.ª Claret i Clarà

pel P. JOSEP SIRVENT

Missioner del Cor de Maria

60 pàgines i 11 gravats de pàgina

Preu: 40 cèntims

FARMÀCIA I CENTRE D'ESPECÍFICS

Laietana, 50
Telèfon 14729**L. VILAR**Laietana, 50
Telèfon 14729

SERVEI FARMACÈUTIC PERMANENT DIA I NIT

LABORATORI MITRO-BIOQUÍMIC ESPECIALITZAT EN ANÀLISIS CLÍNICS

Recordi sempre els següents productes de fama mundial:

CEREBRINO MANDRI. Contra tota mena de dolors. **TABLETAS GABA.** Curen la tos i catarros; indispensable als fumadors. **CALICIDA LADIVONSIN.** Contra ulls de poll i dureses. **BALSAM C. DE KONING TILLY.** Gran depuratiu de la sang i ronyons. **AIGUA DEL CARME BIHEL.** Insustituïble contra marelga, vòmit; preventiu del tifus. **BALSAM BIEL.** Cura cremades de sol i la irritació de la pell. **PRODUCTES VERKOS.** Pasta antiflogística, Esparadrap, Aigua oxigenada.

Unes aigües excepcionals per la seva composició
i per les seves famoses propietats terapèutiques

Balneari TERMES ORION

SANTA COLOMA DE FARNÉS

Malalties del sistema nerviós i de la circulació. — *Hipertensió arterial; apoplexia.* —
Artritis i Reumatisme. — Processos quirúrgics. — Malalties de la dona.

Temporada: del 15 de maig al 31 d'octubre**EN BEGUDA: AIGUA ORION**

Adquiriu resistència
física mitjançant el

FLUIDKALCIUM
OLIVER RODÉS

És el gran auxiliar de la joventut
en l'edat del seu desenrotllament

Demani's en Farmàcies i Centres d'Específics

ATENES — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. A. G. — Barcelona

FRANQUEO
CONCERTADOCATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, 1.er
BARCELONA